

Welkom en stilte
Psalm 138: 1 en 2
Bemoediging en groet
Klein Gloria
Gebed
Afscheid van ambtsdragers
Lied "Zoek eerst het Koninkrijk van God" uit Rode boekje, vers 1 en 2.
Inleiding op de bevestiging
Vragen aan de nieuwe ambtsdragers
Lied 360: 1, 2, 3 en 4.
Bevestigingsgebed en zegen
Vraag aan de gemeente
Toezingen door de gemeente: gezang 381:4
"Zij mogen leven door zijn kracht
de taak door Hem hen toegedacht
volbrengend als een heerlijk blijk
van Christus 'komend koninkrijk."
Lied Opwekking 710: Gebed om zegen
Gebed voor de opening v.h. Woord
Lezing Marcus 8: 1-13
Lied 383: 1, 2, 3 en 4
Verkondiging
Orgelspel
Lied "De kracht van uw liefde"
Gebeden afgesloten met Onze Vader
Slotlied: Evangelische Liedbundel 212:1, 2 "Heer wat een voorrecht..."
Zegen, amen.
Collecte bij de uitgang.

Gemeente van onze heer Jezus Christus,

Jezus nam de zeven broden, sprak het dankgebed uit, brak de broden en gaf ze aan de leerlingen om ze aan de mensen uit te delen.

De leerlingen worden door Jezus aan het werk gezet, Hij stelt hun vaardigheden op prijs, er is een heilige dienst waartoe zij worden geroepen. Het teken van de broodvermenigvuldiging is geheel en al van Jezus, maar het gaat niet buiten ons om. De goede boodschap kan niet zonder mensen die het overbrengen, die hun eigen verhaal erbij vertellen. En daartoe neemt Jezus ons, zijn leerlingen, in dienst. Jezus' boodschap is gericht op het hele volk. Volgens het Johannes evangelie kwam de Zoon zelfs om de wereld te redden. Die broden werden ook uitgedeeld aan alle aanwezigen. De vierduizend mensen staan in het verhaal voor volken uit de 4 windrichtingen. De hele wereld dus. Er werd geen onderscheid gemaakt tussen gelovigen en ongelovigen. Zo is de dienst waartoe wij geroepen worden, ook gericht op de wereld. Iedereen mag het horen: Gods liefde is in Jezus tot vervulling gekomen.

Toch denken we bij ambtsdragers eerst aan hun dienst in de kerk. Dat is ook niet vreemd, want Jezus' eigen dienstbare leven is het fundament van een nieuwe gemeenschap geworden, de kerk. Het is dus belangrijk om die kerkgemeenschap op te bouwen, er zorg voor te dragen, er leiding aan te geven. En in de praktijk zijn we daar bijna al onze tijd aan kwijt. Maar het is belangrijk om te weten dat de kerk niet het doel is, maar het middel. Het gaat in wezen om Gods zending in deze wereld, dat God de wereld zo lief had dat Hij zijn enige Zoon gegeven heeft. Het geloof in Gods liefde moet als

schone muziek klinken in deze wereld. Want allen zijn geroepen om in die gemeenschap met Christus te komen, om samen het brood des levens te delen.

Een recent document van de PKN spreekt in dit verband over de Missio Dei, de zending van God. God wil dat wij zijn komende Koninkrijk aankondigen. Ik citeer: dit betekent ook dat de buitenstaander niet alleen wordt uitgenodigd om naar de kerk te komen, maar dat de kerk en de ambten ook naar de mensen toe gaan waar ze zijn. De Geest van God werkt immers ook in de samenleving buiten de kerk. Dit vraagt niet alleen om een verkondigende houding, maar ook om een dialogische houding. Einde citaat.

Die houding is in onze tijd heel belangrijk, de bereidheid om met mensen in gesprek te gaan. Liefde veronderstelt dat je geïnteresseerd bent in de ander. Dat je niet zomaar je eigen verhaal afraffelt, maar dat je aansluit bij wie de ander is, en waar hij of zij zich bevindt. In veel steden hebben de kerken dan ook gekozen voor de zogenaamde aanpak van presentie. Eenvoudig aanwezig zijn op de plek waar mensen komen, hen leren kennen in hun dagelijkse leven, met hen spreken over hun verwachtingen en hun hoop. Het brood delen wordt dan opgevat als het goede met elkaar delen vanuit een liefde die geen voorwaarden stelt, maar ieder wil accepteren zoals hij of zij is. In dat gesprek zal dan iets op kunnen lichten van de hoop die wij zelf hebben, als christenen. We verwachten dat Gods liefde zich zal openbaren op de plekken waar mensen zo met elkaar delen, waar ze samen in gesprek zijn over het goede in hun leven.

Weten wij als christenen zelf zo goed wat het goede leven is? Of moeten we dat ook telkens weer ontdekken in gesprek met anderen? En in gesprek met de Bijbel. Ik werd geraakt door een stukje van emeritus predikant Jacob Westland in een blad v.d. PKN. Een goed leven in algemene zin is een leven met rust en evenwicht, schrijft hij. Een goed leven in diepe zin is verbonden aan de relatie met God. Dat is een leven met hoop en uitzicht. De goede boodschap daarbij is dat een goed leven wordt geschonken, het is genade. Je hebt al deel aan het goede leven, in Christus. Om het ook zo te ervaren, vraagt geloof en overgave. En dan sluit hij af met de mooie zin: "Ik vind veel dingen leuk om te doen, maar mijn ziel en zaligheid liggen in de vrede met God."

Als we naar de wereld kijken, dan kunnen de zorgen ons wel eens boven het hoofd groeien. De vreselijke toestand in Afghanistan. De georganiseerde misdaad in ons eigen land, waar politie en justitie steeds minder grip op hebben. De natuurrampen die de wereld treffen, zoals overstromingen en bosbranden, telkens weer. En natuurlijk de corona pandemie, die blijft voortduren en moeilijk te bedwingen valt. De toekomst is onzeker. Er lijkt geen einde aan al die problemen te komen. Maar juist daarom is het tijd voor geloof en hoop. Tijd om onze verantwoordelijkheid te nemen, in het vertrouwen dat God ons zal helpen. In de kerk en buiten de kerk. De wereld kan niet zonder mensen met hoop en verantwoordelijkheidsgevoel. Mensen die Gods roepstem verstaan en zich om deze wereld bekommeren. Want alzo lief had God de wereld...

Ten slotte. Als ambtsdrager is het belangrijk om telkens weer naar Gods roepstem te luisteren en je te beseffen: het gaat om Gods liefde, het is zijn Geest die werkt in de kerk en in de wereld. Samen houden we het besef levend dat wij al deel hebben aan het goede leven in Christus. Daartoe zijn wij kerk, die boodschap dragen we uit in woorden en daden. Op die manier hoeven we nooit moedeloos te worden, maar houden we ons telkens weer hoopvol vast aan Gods liefde, in Christus' naam, Amen.